

Soloppgang på Blåhø

Av GUNNVOR FERGESTAD

Det var sommerferie. Vi var på hytta vår i Trollheimen. En varm dag bestemte vi oss, mannen min og jeg. Vi ville se soloppgangen på Blåhø. Vi gikk straks i gang med forberedelsene: mat, kaffe, stearinlys, fyrstikker, varme klær, vindtette klær. Alt sammen ble lagt i sekkene, og så var vi på vei, først over det som på folkemunne kalles «Steinlandet», og så videre til elva. Her ved elva ligger skogholtet som jeg forbandt med mystikk og spenning da jeg var barn. Var skogholtet det samme i dag? Fornemmet jeg det samme? Ja, – jeg gjorde det. En liten hvil her for å minnes barndommen. Oppover bratte bakker, gjennom furuskog, oppover igjen. Kafferast ved bekken. Den svarte, innkokte kaffekjelen kom fram igjen.

Der var ei rype, nei to, nei fem var det. Heiløa sang sin triste sang ute på myra. Bjellesauene hørtes tydelig inne i skogen der borte. Videre. Endelig var vi kommet så høyt at vi kunne se Blåhø i all sin velde. Majestetisk – er det ikke det det heter. Det er langt igjen ennå. Innover Blåhøsetta, det vakreste stedet på jorden. Her ville jeg gjerne finne min grav når den tid kommer. «Kjenne» fjellvinden suse omkring meg, «se» på molteblomster, «høre» bekken silde. Hvile her!

* * *

Men vi er bare halvveis. Vi må gjennom skaret for å komme til hytta vi har tenkt å være i til soloppgangstid. Det begynner å bli mørkt. Hvordan skal vi komme oss over den strie fjellbekken – og så nå som vi ikke kan se. Vi tusler fram og tilbake, her kanskje, nei det går ikke, – her? Til slutt leter vi oss fram til noen store, flate steiner vi kan hoppe på – og så er vi over. Der er hytta til Embret. Den står åpen og gjestmild, tar imot oss med ved i kassa og never foran ovnsluka. Det er blitt kjølig, så det gjør godt med ild i ovnen. Kaffe og mat. Oljelampa tennes, og vi kaster oss ivrig over kartet for å finne den letteste veien opp på Blåhø, 1680 m.o.h. Her er gode senger, en liten hvil. Så lenge har vi ikke råd til å sove. Vi vil være med i det som skjer i naturen denne sommernatta. Månen er kommet opp – så stor og rund, så skinnende. Vakre stråler utover tjernene. Vi kan ane Blåhøtoppen. Så uvanlig vakker ei natt.

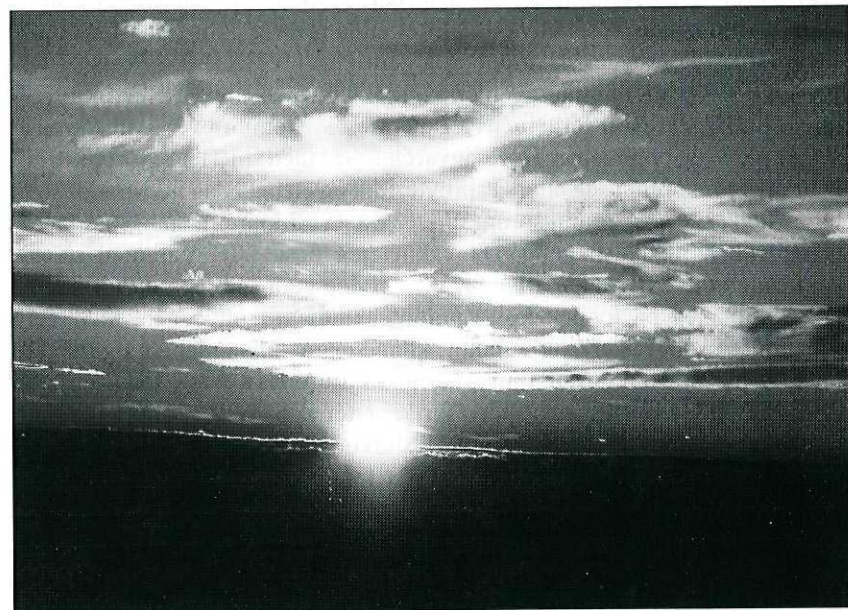
Skal vi begynne å gå igjen? Oppover fjellsida. Store steiner stenger for veien. En ny åpning, videre oppover. Vi må ofte kløre oss fast for å komme videre. Det er så stille, så stille. Ikke andre lyder enn dem vi sjøl lager. Endelig oppe, men ennå er det et stykke til toppen. Så kaldt det blir etter hvert. Vi må ta på oss alt vi har av klær. Det begynner å lysne, enda klokka bare er tre.

* * *

Vi hadde ikke tatt umaken med å undersøke når sola sto opp. Så her ble det bare å vente. Vi så småbekkene fryse til is – så kaldt ble det etter hvert. Vi kunne derfor ikke sette oss mens vi ventet. Nå var det om å gjøre å holde varmen. Tida ble lang – i to timer gikk vi fram og tilbake før vi endelig fikk se sola begynne å komme opp i horisonten – så stor og uvanlig hvit og seinere rødsom vi aldri hadde sett den. Vi sto helt stille, bare så og så, dette vindunderlige som holdt på å skje, den livgivende sola som langsomt steg og steg. Så ubeskrivelig vakker – Sola var kommet helt opp. Vi kunne se skinnet av den på de høyeste toppene. Dette var fjellet på sitt vakreste, og tidlig, tidlig var det på morgenen.

Vi begynte på nedturen. Vi gikk en raskere, men tyngre vei nedover for å spare tid. Vi hadde allerede gått i 10 timer, og vi begynte å kjenne det i føttene. Da vi kom ned bratta, fikk vi se et telt. Her var det ikke liv å se ennå. Duggen lå og «skinte» utover Blåhøsetta. Fjellmarikåpa hadde glitrende vanndråper i fanget. Morgenlyset var annerledes enn dagslyset, lysere, skjærere. Jeg hadde aldri vært på fjellet en så tidlig morgenstund som dette.

Alvefjell, alveland kan en kanskje kalle det. Det kjentes herlig for kropp og sjel. Og vi hvisket til hverandre da vi kom ned til hytta: dette skal vi gjøre om igjen.

Sola – aldri større og rødere enn en grytidlig sommermorgen på Blåhø.